

ocenjen s 7c+ (drugi), obvezna prosta mesta v smeri pa so do 7a; smer je dolga 800 in visoka 650 metrov. Za ponovitev je potrebnih nekaj frendov in zatičev, pa tudi nekaj različnih klinov je priporočljivih. Za plezanje je priporočljiva dvojna, 60 metrov dolga plezalna vrv. Sonce je v steni od 7. do 13. ure. Dostop do baznega tabora je od jezera Paron (4200 m) najprej daleč proti levi do skalnega grebena, nato čez njega in navzgor po široki grapi do grebena približno 4650 metrov visoko. Od tam je še 10 minut hoje na isti višini do ravnega platoja, kjer je 50 metrov stran tudi voda. Pot je sedaj zaradi številnih plezalcev dokaj dobro vidna, deloma je tudi označena, za vzpon od Parona do baze pa je potrebno okoli dve uri. Od baze do stene je pot namarkirana s skalnimi možici. Nekateri redki plezalci se utaborijo kar pod velikimi balvani, ki so 15 do 20 minut od stene, vendar tam blizu ni vode. Vreme je okoli Sfinge večinoma dobro, tudi takrat, ko so drugi vrhovi v oblakih. Padavine so redke, v 17 dneh je trikrat zvečer malo snežilo, z jutranjim soncem pa je sneg takoj izginil. Vreme se običajno poslabša ob spremembah lune. Lega Sfinge je zelo ugodna, saj običajno slabo vreme prihaja iz Amazonije, ker pa je naša gora povsem na drugi strani Cordillere Blance, do tja oblačnost skoraj ne pride, saj se ustavi na vrhovih v osrednjem delu te gorske verige.

PERSPEKTIVNO ZANIMIVE GORE

Za pot od Huaraza do Caraza in dalje do Parona je najbolje uporabiti lokalne prevoze; Huaraz-Caraz ali v obratni smeri je cena 4 sole na osebo (1 USD = 3,5 sole), Caraz-Paron je 50 do 70 solov na avto, nazaj navzdol pa 5 do 10 solov na osebo. Prevoz v dolino načelno ni težko dobiti, saj skoraj vsak lep dan pripeljejo koga do jezera, če nimate sreče, pa je po cesti do prvega lokalnega prevoza dobre tri ure hoje oziroma okoli 20 kilometrov. Lokalni nosači računajo 40 solov na dan, prevozi in nosači v agencijah pa so precej dražji, vendar vsaj za dolino Paron niso potrebni. V mestih in na potovanjih je treba zaradi tatov in zmikavcev na opremo dobro paziti; pravijo, da moraš imeti na prtljagi vselej eno oko in obe roki.

Stena Sfinge ponuja še dobre možnosti za nove smeri, vendar bo ob takšnem obisku, kot je bil lani, prostora za nove kmalu zmanjkalo. Nižje nad dolino Paron je še nekaj strmih sten, ki pa so večinoma poraščene ali pa je skala slabše kvalitete, zagotovo pa bodo v prihodnosti pritegnile plezalce. Poznavalci tukajšnjih gora pravijo, da je po sosednjih dolinah še nekaj zanimivih skalnih sten, ki pa do sedaj niso zanimale plezalcev, saj so večinoma prihajali zaradi nekaterih popularnih lednih vrhov in njihovih sten. A tudi v tistih je še veliko možnosti za nove smeri, predvsem v Cordilleri Huayhuash, kjer je zelo malo raziskanega in preplezanih le nekaj smeri. Verjetno je manj obiskana zaradi oddaljenosti (dan in pol vožnje iz Huaraza), kar pa je še vedno precej bližje kot so gore v Himalaji, predvsem pa so Andi cenejši in organizacijsko enostavnejši, saj ni nobene administracije, dovoljenj in taks (razen za Nacionalni

park Huascaran) kot v Nepal. Pravzaprav ste lahko že v dveh dneh iz Evrope v baznem taboru pod gorami. Zagotovo pa se spleča priti v te kraje tudi zaradi izredno pestre in pisane narave ter prijaznih ljudi. Pa tudi zaradi lepih barv sončnih zahodov, ki smo jih opazovali iz baze.

Peru, Cordillera Blanca, dolina Paron; Sfinga – 5325 m – Smer: Cruz del Sur (Južni križ) – Dolžina: 800 m, višina: 650 m – Ocena: maksimalno 7c+, obvezna mesta 7a.

Plezala: Silvo Karo (AO Domžale, MORS) in Mauro Bole-Bubu (Italija). Fotograf in snemalec: Boris Strmšek (AAO Kozjak, PD Večer). Vsi trije smo vrh osvojili 10. julija 2000 po sedmih efektivnih dneh v steni. Oprema za ponovitev: vrv 2x60 m, različni klini, zatiči, metulji.

Odpravo so podprli: Radio Hit – Domžale, Krekova banka, Občina Domžale, CA SKB Lizing, KA PZS, PD Domžale, Elux Ptuj, Elektro Ljubljana, North Face, Boreal in NES.

Križevnik

VERA PIPAL

Danes v planinski dnevnik sem vpisala, da Križevnik med vrhovi sem iskala in ga zlahka prepoznala.

Z Olševe je lep gospod, čuva nam Robanov kot, se ozira na Ojstrico, se spogleduje z Zelenico.

Sosed Poljskih je devic, Molički peči dober stric. Bil je, ko me ni bilo, bo, ko mene več ne bo.

Tiste gmajne tam pod Križko

VINKO HROVATIČ

Tiste gmajne tam pod Križko niso več, kar so bile, saj samoto vso deviško zdaj preglasil človek je.

Tam poseda v svoji koči, pesmi glasno poje si, dan tam vsak mu omogoči, da pozabi vse skrbi.

Tu goji planinsko cvetje, rododendron, encijan, to njegovo je imetje v znak, da je planinam vdan.